

Günahsızlığım

— Emrah Saglam · 02 Kasım 2012

Madredeus, şahit olsun; dağılmak istemedim bu kadar.
Beynimi zonklatan ağırlara defalarca karşı koymak istedim.

Peşkeşlere veda edip yeniden tutunmaya çalıştığımda hayata,
Dayanacak ve tahammül edecek gücün kalmıyorsa;
Yorulduğum demek yerine yalnızca -peki diyorsun.

Sabaha kalktığımda bomboş bir eve boş gözlerle bakıyorsun.
Gidiyor çayı demliyor, kuru kuru kahvaltı etmeye yelteniyorsun.

Çayını yudumlarken gözlerin doluyor.
Dudaklarında bir yabancıнын nefesi belirliyor.

İçimde bir adam şiir konuşuyor.
Sen susuyorsun ama konuşuyor.
Ne yapacağını şaşırıyorsun.

Çılgınlık öylesine vuruyor ki bütün suçu sonbaharın üzerine atıyorsun.
Şehvetin salyaları ile yazıyorsun tüm öfkeni yasaklara.

Kaybettiğin ne varsa hepsini canını cehenneme teslim ederek, kırıp dökmek istiyorsun kitaplarını,
duvarları ve kâğıtları...
Arınmak istiyorsun işlemediğin kızıl günahlardan.
Dinmiyor...
"bitmeyenleri bitirsin şarkılar."

Bilgisayarın başına geçiyor acını unutturacak bir şeyler arıyorsun.
Ezanlar okunuyor, dualar ediliyor...
Birilerini buluyorsun.
Yüzünü hiç görmediğin ve sesini hiç duymadığın ama yürekleri ile konuştuğun birilerini.
Bir yabancıнын koynuna dökülüyorsun bir bir.
Seni ağrıtan ne varsa bütün ayıplardan arınıp konuşuyorsun.
Sararan yaprakları anlatıyorsun, sönmüş volkanları...
Gözlerinden yeryüzüne yağın yağmurları...
Uzaklığını, uzaklığını her şeyi ve her şeyi anlatıyorsun bir bir.

Sonra yoldan arabaların geçtiğini fark ediyorsun.
Karşı caddede ki seviş/gen sevgilileri umursamıyorsun.
Çayın tadını alıyor ve teşekkür ediyorsun.
Tenine dokunmadan, sesini duymadan...
Nefesini hissetmeden;
Koyununda sabahladığın insanlara...
'çok şey borçluyum ben onlara.

||Emrah Sağlam||